

fat med tilbørlig Kraft. Jeg vil derfor henlede den ærede Ministers Opmærksomhed derpå og anmode ham om at drage Omsorg for, at disse Forhold maa blive ordnede saa snart som muligt.

Om Finanslovsforslaget ønskede jeg ogsaa gerne at sige et Par Ord. Der blev skrevet i Bladene, da dette Forslag var offentliggjort, at det lignede sin Forgænger, der var ikke noget nyt, det var ligesom de foregaaende. Jeg tror, det er rigtigt, det passer vist godt, men mig har det forekommet længe, at saavel de foregaaende Finanslove som det foreliggende Forslag have baaeret Præget af alt for stor Flothed. Jeg har ved tidligere Lejligheder her i Salen, særlig ved Finansbehandlingen, tilkendegivet denne Mening, og min Stilling til og Afstemning over forskellige Forslag have været dikterede af samme Grunde. Naar jeg i sin Tid var betænkelig ved Skolelovens Gennemførelse, var det ikke mindst den økonomiske Side af Sagen, der bibragte mig denne Betænkelighed, og jeg fastholder fremdeles den Mening, at hvis vi nu havde haft de 1½ à 2 Mill. Kr., der skulle udredes af Statskassen til Skoleloven, vilde det have bidraget betydeligt til at lette Gennemførelsen af den Skattereform, der ønskes her i Tinget fra alle Sider. Naar jeg stemte mod det store Jernbaneforslag, var min Grund den og kun den, at jeg mente, det var urigtigt, at vi bandt Statskassens forventede Overskud for en længere Aarrække til et saadant Statsaktiv som dette. Jeg er imidlertid ikke fremkommen med disse Bemærkninger for at øve en Kritik, den Kritik, man som Helhed kan øve mod en Finanslov, man stemmer for, kan ikke have stor Betydning. Jeg er fremkommen med disse Udtalelser for at gøre en Henstilling til det kommende Finansudvalg. Jeg tror næppe, jeg tager fejl, naar jeg siger, at en stor Del af Finansudvalgets Medlemmer og endnu flere af Tingets Medlemmer her have ikke været særlig tiltalte af mange af de Bevillinger, der i de senere Aar have været opførte paa Finansloven. Jeg tror, at Tiden nu er inde til, at der paa Finansloven bliver slaet et virkeligt Slag, saa at de Bevillinger, der ikke ere stærkt afholdte, kunde undværes. Det forekommer mig, at der ingen bedre Tid har været til at gøre dette end nu, da der netop raabes saa stærkt paa Skattelettelse fra alle Sider, og jeg mener, det er et berettiget Krav, der stilles nu. Jeg er ikke blind for, at det at aflægge gamle Vaner, særlig flotte Vaner, er vanskeligt, og Vanskelig-

heden bliver saa meget større, som Betingelserne ere til Stede for at vedblive med disse Vaner, da Pengene nemlig alligevel ere der. Men alligevel tror jeg, at det er den eneste Vej, ad hvilken vi kunne komme ud over det. Der har jo mellem det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) og den ærede Finansminister været ført en Debat om vor finansielle Stilling. Jeg mener nu, at det ærede Medlem for Ringkøbing har Ret i, at vi nok kunne undvære en Del af vore Indtægter til Skattelettelse, men paa den anden Side kan det ikke nægtes, at vor Kassebeholdning er gaaet betydeligt ned i de senere Aar, og det er i alt Fald ikke noget godt Varsel for Fremtiden. Se vi nu hen til, hvordan det vil komme til at se ud, naar vi skulle til at udskrive ny Skatter, kunne vi være sikre paa, at til hvilken Side vi end vende os, ville vi møde Modstand. Lad os blot tage det Forslag, Kommissionen nu har foreslaet, som vi alle ville være glade ved at kunne føre igennem, og som betyder en ret betydelig Afskrivning paa den Uretfærdighed, der hviler over den direkte Beskatning, ved at omlægge Hartkornsskatten til Skat paa Formue og Indkomst. Men det, som er foreslaet, og som allerede synes mig at være et godt Skridt at gøre, vil ikke en Gang kunne naa at afhjælpe den Uretfærdighed, der er ved den direkte Beskatning, og langt mindre, naar der er Tale om den indirekte Beskatning. Jeg ved godt, der kan indvendes mod min Henstilling til Finansudvalget om at føre en fornuftig og sparsommelig Statshusholdning, at den Flothed, der udvises, er noget, Tiden fører med sig, og Udviklingen kræver; men jeg tror, at der kan gøres en hel Del i den Henseende, naar der for Alvor tages fat. Jeg skal blot henvise til vore Kommuner. Sammenligne vi vore Kommuneudgifter nu med vore Kommuneudgifter for ¼ Aarhundrede tilbage, ere de ganske vist blevne betydeligt forhøjede. Men se vi tilbage paa de sidste Aar, særlig de sidste 5 Aar, er der ingen Forøgelse sket i Udgifterne, og der har ogsaa i mange Kommuner været Nedgang. Det samme tror jeg kunde være Tilfældet her, hvis vi vilde tænke paa at spare for Alvor. Maa-ske en eller anden Kunstner, Forfatter eller Forfatterinde vilde blive skuffet over fejlslagne Forhaabninger, men jeg er vis paa, at den store Befolkning, som i flere Aar har følt sig brøstholden ved det store Forbrug af Statens Midler, vilde rette en vel fortjent Tak til Finansudvalget og dette Ting. Der er jo stillet Krav til Statskas-